

prism

七つの仮面

นิยายชุด

คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

ปริศนาหน้ากากทั้งเจ็ด

โยโกมิโซะ เซจิ เขียน ชมนาด คิตสึฮารุ แปล

prism

ปริศนาหน้ากากหึ่งเจ็ด

七つの仮面

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

ชมมาตร คิตัสาร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นี่เป็นอุบายชั้นพื้นฐานที่สุดของฆาตกรรมในห้องปิดตาย
ที่นิยมใช้กันมากในนิยายสืบสวนของต่างประเทศ
บางทีคนร้ายในคดีนี้อาจอ่านนิยายสืบสวนทำนองนั้นมากก็ได้นะครับ”
- โยโคมิโซะ เซชิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอภินิหารกรรป

ปริศนาหน้ากากหึ่งเจ็ด

七つの仮面

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

NANATSU NO KAMEN

© Seishi Yokomizo 1979, 1996

First published in Japan in 1979 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5658-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวี ฤทธิ์พันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธิตกพันธ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งาม งาม จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนวิรัตน์ • บรรณาธิการ ปุริษา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดาดาด

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมนาย • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละขอ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับหนังสือชุดคินดะอิจิ ในครั้งนี้มาในชื่อเรื่อง *ปริศนา หน้ากากทั้งเจ็ด* ผลงานของโยโกมิโซะ เซชิ ที่ยังไม่เคยตีพิมพ์เป็นภาษาไทย มาก่อน

เนื้อหาในเล่มคือเรื่องสั้นเจ็ดเรื่องกับปริศนาต่างๆ ที่คินดะอิจิต้องร่วมไขคดี

เรื่องสั้นเรื่องแรก *หน้ากากเจ็ดอัน* คือเรื่องราวของมิสะ หญิงสาวแสนสวยที่หนุ่มๆ ต่างหมายปอง เธอถูกขนาบนามจากชายหนุ่มว่านักบุญมาแต่ไหนแต่ไร เธอพบกับมันโซ่ ประติมากรชื่อดังที่ชอบงานปั้นเป็นชีวิตจิตใจ มันโซ่ขอให้มิสะมาเป็นนางแบบให้เขา เพื่อทำงานศิลปะที่แสนสวยงามชิ้นหนึ่ง แต่แล้วในวันหนึ่งก็เกิดเรื่องราวคาดไม่ถึง รูปปั้นของมิสะที่มันโซ่สร้างขึ้นกลายมาเป็นเรื่องราวที่คินดะอิจิต้องร่วมไขปริศนา

และเรื่องราวอื่นๆ อีกหกเรื่อง *เรือนแมว, ปลิงตัวเมีย, ผู้หญิงในนาฬิกาแดด, จดหมายสารภาพผิดของคนวิปริต, มนุษย์ค้างคาว* และ *บ้านพักเรือนกุหลาบ* ที่ยังคงความเข้มข้นในทุกเรื่อง ตามสไตล์การเขียนของโยโกมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

คินดะอิจิ โคสุเกะ เป็นนักสืบผู้มีสไตล์เป็นเอกลักษณ์แบบที่เรียกกันว่า “armchair detective” หรือผู้ใช้สมองเฉียบคมวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อคลี่คลายคดีโดยไม่ลงพื้นที่สืบสวนด้วยตัวเอง แต่แม้โดยหลักการคินดะอิจิจะเป็น “นักสืบใช้สมอง” ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะนั่งครุ่นคิดอยู่แต่ในห้องตรงกันข้าม คินดะอิจิเป็นนักสืบผู้ทำกิจกรรมมากที่สุดคนหนึ่ง เราจะพบว่าเขาเดินทางอยู่ตลอดเวลา ไปพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศ ได้รับเชิญไปงานเลี้ยงหรูหรา สماعคมกับผู้กว้างขวางและมีอิทธิพลในสังคม พลอมตัวเป็นบางโอกาส และปรากฏตัวในสถานที่เกิดเหตุในเวลาประจวบเหมาะเสมอ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นในนิยายทุกเรื่อง บางครั้งอย่าว่าแต่กิจกรรม แค่เพียงจะปรากฏตัวผู้อ่านก็ต้องลุ้นระทึก เพราะกว่าคินดะอิจิจะได้ออกมาไขคดีก็เกือบบทสุดท้าย ในความหมายดังกล่าว *ปริศนาหน้ากากทั้งเจ็ดเล่ม*นี้จะตอบใจหายผู้ชื่นชอบคินดะอิจิได้เป็นอย่างดี เพราะแต่ละเรื่องไม่ยาวมาก เดินเรื่องกระชับฉับไว และที่สำคัญเราจะได้พบกับคินดะอิจิโดยไม่ต้องรอนานจนเกินไป ด้วยความรู้สึกราวกับดูโคมิกไฟฉายภาพที่คินดะอิจิในอิริยาบถต่างๆ วิ่งเข้ามาหาตลอดเวลา

ในฐานะผู้อ่านนิยายสืบสวน ไม่มีอะไรสนุกเท่ากับการได้อ่านตอนจบของเรื่องที่นักสืบเฉลยปมปริศนา และในฐานะผู้แปลก็เช่นกัน หวังว่าผู้อ่านจะได้อิ่มเอมกับความปราวเปรื่องของคินดะอิจิ โคสุเกะ อย่างจุใจจากปริศนาทั้งเจ็ดปมของหนังสือเล่มนี้

ชมนาด คีตีสาร

หน้ากากเจ็ดอัน

ตัวอย่างงาน

...จนถึงเดี๋ยวนี้ ผู้คนยังชอบบอกว่า ฉันดูเหมือนนักบุญ...

ถ้าอย่างนั้น อดีตของมนุษย์ก็เป็นสิ่งที่ปกปิดไม่ได้สินะ แต่เปล่า
ต่อให้ถูกเรียกว่านักบุญ ฉันก็ไม่ลำพองตัวสักนิด ไม่ได้ยินดีในร้ายด้วยซ้ำไป
ก็หญิงร้ายใจโหดอย่างฉันดูเหมือนนักบุญแล้วได้อะไรขึ้นมาละ

หญิงบาปน่าสาปแช่งสองมือเปื้อนเลือด...การเรียกคนที่ถูกตราหน้าว่า
เป็นฆาตกรน่าสะพรึงกลัวอย่างฉันว่าเป็นนักบุญนี้ช่างน่าขันพิลึก...ก่อนอื่นเลย
ฉายาแบบนี้มีแต่จะขัดขวางอาชีพของผู้หญิงกลางคืนอันน่ารังเกียจด้วยซ้ำ

แต่การที่ผู้คนชอบบอกว่าฉันดูเหมือนนักบุญก็ใช่ว่าจะไร้เหตุผล
ใช่แล้ว

เมื่อก่อนฉันก็เคยมีช่วงเวลาอันบริสุทธิ์ผุดผ่องราวนักบุญ ความจริง
เรื่องแบบนี้ไม่น่าถึงกับต้องหยิบขึ้นมาพูดซ้ำ เพราะแม้หญิงสำล่อนชั่วช้า
เพียงใดก็เกิดมาด้วยร่างกายสะอาดหมดจดทั้งนั้น

แต่กรณีของฉันแตกต่างออกไป ใครจะหัวเราะเยาะว่าฉันโอ้อวด
ก็ช่างเถิด แต่ฉันมีช่วงเวลาที่ถูกแซ่ซ้องว่าเป็นนักบุญอยู่จริง ๆ

ก่อนเข้าสู่เรื่องราวสยดสยองนองเลือดนี้ ฉันขอเล่าความเป็นมา
ของตัวเองไว้สักหน่อย

ฉันเกิดที่โยโกฮามะ เปลา่ ไม่ใช่ในตัวเมือง แต่ห่างจากตัวเมือง
เล็กน้อย เรียกว่าเกิดในจังหวัดคานางาวะน่าจะดีกว่าโยโกฮามะ

บ้านของฉันทำฟาร์มปศุสัตว์ เราเลี้ยงโคนมพันธุ์โฮลส์ไตนไว้กว่า

ยี่สิบตัว เชื่อว่าผู้อ่านน่าจะรู้จักชีวิตในฟาร์มจากภาพยนตร์และนิยายกันดี แต่คนที่เคยใช้ชีวิตแบบนั้นจริงคงมีไม่มาก

อา แม่นึกย้อนกลับไปตอนนี่ ชีวิตในครั้งนั้นก็ช่างมีความสุขเหลือเกิน!

อากาศสดชื่นและกลิ่นหอมของหญ้า เสียงร้องคร่ำๆ แต่ก็ฟังดูสุขภาพดีของแม่วัว...ฉันเกิดและโตมาในสถานที่แบบนั้น ถึงแม้นั่นนี้ ได้กลายเป็นคนกร้านโลกไปแล้ว แต่ทุกครั้งเมื่อหลับตาลง ทิวทัศน์ในตอนนั้น ก็ยังผุดขึ้นมาหลังเปลือกตา...

บ้านของฉันอยู่ติดกับเนินเขาลูกหนึ่ง

เนินเขามักปกคลุมด้วยทุ่งหญ้าเขียวขจี มีแม่วัวไฮลด์ไต้หวันลายจุดดำ ยืนกินหญ้าอย่างสงบอยู่บนไหล่เขา

พวกเรา...ฉันและพ่อมักตื่นแต่เช้า หัวถึงปรีดนมวัวจากเต้าที่โป่งพอง ราวหมอนน้ำแข็ง ฉันมีความสุขที่สุดเวลาได้เห็นนมวัวสดใหม่เอ่อล้นเป็นฟอง จากถัง

หากไม่นับรวมความเหงาที่ไม่มีแม่ ตอนนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นช่วงชีวิต ที่เพียบพร้อม ยิ่งเพราะไม่มีแม่ ความรักระหว่างฉันกับพ่อยิ่งแนบแน่น พวกเราสนิทสนมและอยู่ด้วยกันอย่างสบายใจจนเหมือนเพื่อนมากกว่า

หลังเรียนจบชั้นประถม ฉันไปเรียนต่อที่โรงเรียนสตรีในเมือง โยโกฮามะซึ่งเป็นโรงเรียนคอนแวนต์สายฟรังซิส ฉันได้รับการสอนสั่ง ให้เป็นกุลสตรีและมีความสุขสิ้นเหลือ

เหล่าคุณครูต่างดูแลฉันอย่างดี ขณะอยู่ชั้นปีต้นๆ พวกเราพี่มารุมเอ็นดู ฉัน พอเลื่อนไปอยู่ชั้นปีสูงขึ้น คราวนี้รุ่นน้องก็แย่งกันติดสอยห้อยตามฉัน

ทั้งหมดนี้ก็เพราะฉันสวยมาก ไม่ลี ไม่ไซ้แคสวอย แต่ยังงามสง่า ซ้ายยังบริสุทธิ์ผุดผ่องราวนักบุญหญิง นั่นแหละคือช่วงเวลาที่ยังถูกเรียกว่านักบุญ...

โอ้ นางโสเภณีมีสะอ่อย

ทำไมเธอถึงมาพูดเรื่องไร้สาระเอาตอนนี่...ใครอยากจะหัวเราะเยาะ ก็เชิญเถิด แต่เหตุใดผู้หญิงที่ตกต่ำจนต้องมาทำอาชีพนาร้างเถียงแบบทุกวันนี้ ถึงพูดเรื่องความหลังอย่างภาคภูมิใจได้ละ นั้นเพราะฉันรู้ดีกว่าใครว่าอดีต อังงดงามนั้นเปลี่ยนแปลงปัจจุบันไม่ได้นะสิ

เหตุที่ต้องทำความเข้าใจเรื่องราวเมื่อก่อนก็เพราะคิดว่าถ้าไม่เล่าเอาไว้ทุกคนคงไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับยามาโนะอูจิ ริงโกะ ที่ฉันจะกล่าวถึงต่อไป

ไอ้ ริงโกะ ริงโกะผู้นำสงสาร!

ในบรรดาผู้เลื่อมใสศรัทธาฉันในครั้งนั้น ไม่มีใครทุ่มเทความคลั่งไคล้ให้แก่ฉันมากไปกว่ายามาโนะอูจิ ริงโกะ อีกแล้ว

ริงโกะอายุมากกว่าฉันสามปี ดังนั้นตอนฉันอยู่ชั้นปีสูงสุด แน่่อนว่าเธอเรียนจบไปแล้ว เธอกำพร้าตั้งแต่ยังอายุน้อย แม่ซึ่งชาวฝรั่งเศสของโรงเรียนนี้เลยรับเธอมาเลี้ยงและให้ทุนเรียนหนังสือมาตลอด

ด้วยเหตุนี้แม่เรียนจบแล้วริงโกะจึงไม่ได้รับอนุญาตให้จากโรงเรียนได้ตามใจชอบ เธอยังต้องรับการศึกษาพิเศษจากพวกแม่ซึ่งชาวฝรั่งเศสอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็ถูกมอบหมายให้ดูแลนักเรียนชั้นปีต้นๆ ด้วย

ไม่ๆ อันที่จริงต่อให้ริงโกะมีสิทธิ์ออกจากโรงเรียนไปได้ แต่เธอก็เลือกอยู่ที่นั่นต่อไป เพราะแม้เธอจะเป็นผู้หญิงฉลาดอย่างน่ากลัว ทว่าหน้าตา กลับน่าเกลียดทีเดียว

ริงโกะสายตาสั้นมากจนต้องใส่แว่นหนาเตอะ ผมสีน้ำตาลอมแดง หยิกหยีองบ่งบอกว่าบรรพบุรุษทางๆ มีเชื้อสายอินโดนีเซีย

แค่หน้าตาคงเพียงพอแล้วที่จะทำให้ริงโกะไม่อยากออกไปใช้ชีวิตในโลกภายนอกโรงเรียนที่โตมา แต่ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังมีร่างกายบึกบึนราวกับผู้ชาย ไม่ชวนให้รู้สึกถึงกลิ่นอายและเสน่ห์ความเป็นหญิงแม้แต่น้อย นี่เองกลับทำให้เธอเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะถูกกักขังไว้หลังกำแพงโรงเรียนคอนแวนต์คร่ำครึหัวโบราณมากกว่า

แต่ที่เขียนมาทั้งหมดนี้ฉันก็ไม่ได้จะบอกว่าริงโกะเป็นหญิงอัปลักษณ์ ไม่ควรค่าแก่การเหลียวแล ผมหยิกหยีองสีน้ำตาลอมแดงและแว่นสายตาหนาเตอะอาจเป็นเอกลักษณ์เกินไปจนทำให้ใครก็ตามที่ได้เห็นในแวบแรก รู้สึกฝังใจไปเลยว่าเป็นหญิงน่าเกลียด แต่หากดูดีๆ จะพบว่าความจริงแล้วเธอมีเสน่ห์ไม่น้อยเลย

เสน่ห์ข้อแรกคือ ริงโกะเป็นคนผิวขาว ดังสำนวนที่ว่า “ผิวขาวช่วย

กลบเกลื่อนข้อเสียทั้งเจ็ด” สิวของเธอช่วยปกปิดจมูกใหญ่บวมแดงน่าเกลียด และตาที่ถลอกคล้ายปลาทอง และกลับทำให้ดูมีเสน่ห์ขึ้นมาด้วยซ้ำ หากไม่นับผมหยิกหยองแล้ว องค์ประกอบของหน้าตาหญิงสาวนั้นไม่น่าดูเลยจริงๆ

อย่างไรก็ตาม ความอัปยศของริงโกะแตกต่างจากความน่าเกลียดของหญิงโง่เขลา สถิติปัญญาเลิศล้ำในตัวเธอเปล่งประกายห่อหุ้มความน่าเกลียดไว้ได้เกือบหมด ทั้งหน้าผากที่กว้างกว่าของผู้หญิงทั่วไป ตลอดจนสีของดวงตาอันโยนดูจุลกุกะที่บางครั้งก็เผยให้เห็นความมุ่งมั่น ยังชวนให้รู้สึกได้ถึงความดงามอันเกิดจากความเฉลียวฉลาด

ยามาโนะอุจิ ริงโกะ พุ่มเททั้งกายใจคลั่งไคล้ หลงใหล และอุทิศตนให้ฉันตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนชั้นปีต้นๆ ในช่วงแรกความรักอันดิ่งดั้นและหมกมุ่นนั้นรุนแรงจนทำให้ฉันหวาดกลัวจนตัวสั่น

ฉันผู้ยังไร้เดียงสาคงหวาดหวั่นและตกใจกับคำเกี้ยวพาราสีเร่าร้อนที่หลุดจากปากของเธอ รวมถึงจดหมายที่เต็มไปด้วยคำสารภาพรักจากจิตวิญญาณอันหลงใหลคลั่งไคล้นั้น

นั่นเพราะสิ่งที่ซ่อนอยู่ในทั้งคำพูดและท่าทางของริงโกะนั้นมากเกินไป ความสัมพันธ์แบบหญิงรักหญิงที่พบเห็นเป็นปกติในโรงเรียนสตรี...พูดให้ชัดก็คือ เธอไม่พอใจกับแค่การส่งจดหมายโต้ตอบหรือแลกของขวัญกัน หากกลับชวนให้รู้สึกถึงความหื่นกระหายในกามอย่างบอกไม่ถูก

อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วความดิ่งดั้นของริงโกะก็ปราบคู่แข่งได้ราบคาบ เธอจัดการผู้คนมากมายที่เข้ามารุมยกยอปอปั้นและบูชาฉันทุกคนจนอยู่หมัด และได้ครอบครองฉันคนเดียวในที่สุด

ทั้งหมดนี้นอกจากเพราะพลังความมุ่งมั่นอันแรงกล้าของริงโกะที่เมื่อนึกอะไรก็ต้องทำจนสำเร็จแล้ว เหตุผลอีกข้อหนึ่งก็คือ ฉันเริ่มลุ่มหลงในสถิติปัญญาอันเฉียบแหลมนั้นที่ละน้อยนั่นเอง

ตอนนั้นยามาโนะอุจิ ริงโกะ ถูกยกย่องว่าเป็นหญิงฉลาดที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนมา เธอไม่ได้แค่ทำคะแนนได้เยี่ยมยอดในทุกวิชา แต่ยังมีพรสวรรค์และเชี่ยวชาญด้านการประพันธ์โคลงกลอน

เนื้อหาของจดหมายเปี่ยมด้วยความรู้สึกอันท่วมท้นนั้นสละสลวยกว่า

รุ่นพี่คนอื่น ๆ อย่างเทียบไม่ติด ท่วงทำนองของถ้อยคำที่ลื่นไหลพรั่งพรูมีพลังชวนให้หัวใจอันอ่อนไหวของเด็กสาวปั่นป่วน

ถึงกระนั้นฉันมักรู้สึกกังวลกับกลิ่นอายของความต้องการทางกาย และการชักชวนทางเพศที่พบเห็นเป็นครั้งคราวในเนื้อหาของจดหมายเหล่านั้น แต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่า อยู่มาวันหนึ่งมันก็กลับกลายเป็นคำชวนอันน่าสงสัยใคร่รู้ และยิ่งดึงดูดหัวใจของฉันให้โน้มเอียงเข้าหาเธอมากยิ่งขึ้น

แน่นอน สิ่งหนึ่งที่ต้องไม่ลืมคือ พวกเราอยู่ในโรงเรียนคอนเวนนต์ อันเข้มงวด ดังนั้นแม้จะอยู่ด้วยกันตลอดเวลาว่างจากการเรียน เราก็พยายามทำตัวอยู่ในกรอบของศีลธรรมมาอย่างยาวนาน แต่แล้ววันหนึ่งมันก็จะเปิดออกมาจนได้...

ฉันขอรำลึกถึงคำคืนอันน่ารังเกียจนั้นไว้ตรงนี้

ก่อนถึงวันเกิดเหตุเล็กน้อย หรือพูดอีกอย่างคือ ยิ่งใกล้วันที่ฉันจะจบการศึกษา ท่าทีของยามาโนะอูจิ ริงโกะ ก็ยิ่งเริ่มเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด

ที่ผ่านมาแค่เพียงได้คอยรับใช้ฉันอย่างขมิ้มมันราวกับคนรับใช้หรือทาส ริงโกะก็พอใจแล้ว ทว่าตั้งแต่ช่วงดังกล่าวเป็นต้น ท่าทีและคำพูดของเธอกลับเริ่มแผ่แรงกดดันอย่างบอกไม่ถูก

“มิสะ เธอต้องอยู่ในโรงเรียนต่อไปนะ คนอย่างเธอถึงจะได้ออกไปข้างนอกก็ไม่มีความสุขหรอก” ริงโกะเอาแต่วิงวอนฉันด้วยเรื่องนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“อ้าว ทำไมคะ พี่ริงโกะ ทำไมมิสะถึงจะไม่มีความสุขล่ะ” ฉันรู้ว่า ริงโกะหวังฉัน ไม่อยากให้ออกไปพบผู้คนมากมายในโลกข้างนอก จึงแกล้งไขสือ

“ทำไมนะเธอ ฉันพูดตรงๆ ไม่ได้หรอก แต่สังหรณ์ใจอย่างนั้น”

“ไม่เอาล่ะ พี่ริงโกะ สังหรณ์ใจอะไรกัน อย่ามาพูดจาคลุมเครือแบบนี้... มิสะไม่ยอมนะ ทำไมพี่เอาเรื่องสำคัญในชีวิตของมิสะมาตัดสินด้วยคำกำกวมพรรค์นั้นล่ะ”

“ขอโทษจ๊ะ มิสะ ถ้างั้นฉันขอพูดให้ชัดขึ้นอีกนิด มิสะนะสวยเกินไป สง่างามเกินไป แถมยังจิตใจอ่อนโยนเกินไป คนละเอียดอ่อนอย่างเธอ

ไม่เหมาะที่จะไปใช้ชีวิตในสังคมข้างนอก เพราะโลกภายนอกมันหยาบกร้านเกินไป...”

“พี่คะ” ฉันแก้มองทำเสียงอ่อน “มิสะไม่เข้าใจที่พี่พูดเลย ที่ว่าโลกภายนอกหยาบกร้าน พี่หมายถึงผู้ชายหรือคะ...”

ริงโกะอีกอึกเล็กน้อยก่อนตอบกลับสั้นห้วนว่า “ใช่ค่ะ”

ที่ผ่านมาเราสองคนไม่เคยคุยกันเรื่องผู้ชายเลย ฉันจึงอยากรู้ขึ้นมาว่า ริงโกะผู้นำเกลียดคนนี้คิดอย่างไรเกี่ยวกับผู้ชาย

“คือพี่ริงโกะจะบอกว่า ผู้ชายจะทำให้มิสะไม่มีความสุขใช่ไหมคะ”

ยามาโนะอุจิ ริงโกะ เงียบไม่ตอบ ฉันเลยถือเอาความเงียบเป็นการยอมรับ

“แล้วพี่ริงโกะรู้จักผู้ชายดีหรือคะ”

ฉันไม่ได้ตั้งใจย่อโมโห แต่ยังจำได้ดีจนถึงตอนนี้ว่า ทันทีที่ฉันพูดจบร่างของริงโกะพลันแข็งเกร็ง ฉันแสร้งทำเป็นไม่สนใจ พูดต่อว่า

“ผู้ชายนี้มีแต่คนไม่ดีแบบนั้นหรือคะ พ่อของฉันก็เป็นผู้ชาย พ่อของพี่ริงโกะก็เป็นผู้ชายไม่ใช่หรือคะ”

ฉันพูดออกไปอย่างไม่มีเจตนาแอบแฝง แต่เห็นได้ชัดว่าริงโกะหน้าซีดเผือดลงทันที

ยามาโนะอุจิ ริงโกะ เป็นเด็กถูกทิ้ง เลยไม่รู้ว่พ่อของตัวเองเป็นใคร บรรยากาคน่าอึดอัดดำเนินไปชั่วขณะ ก่อนริงโกะจะจ้องฉันเขม็งผ่านแว่นหนาด้วยตาโปนเหมือนตาปลาทอง พลังพูดเสียงเข้มอย่างชัดเจน

“มิสะ ยังไงเธอก็ต้องอยู่ในโรงเรียนต่อไป คนสวยและ...” ริงโกะอ้าอิงไปพักหนึ่งก่อนพูดต่อว่า “รู้ดีเลยสาอย่างเธอไม่ควรออกไปอยู่ในสังคมข้างนอก ผู้ชายในโลกนี้ไม่ได้ชั่วร้ายไปหมดทุกคน แต่เมื่อเจอคนสวยและ...รู้ดีเลยสาอย่างเธอ พวกเขา ก็อาจกลายเป็นคนเลวไปก็ได้ มิสะ ขอร้องละ อยู่ที่โรงเรียนต่อไปนะ และ...และมาใช้ชีวิตอยู่กับฉันไปชั่วชีวิตเถอะนะ”

ริงโกะอ่อนวอนจากใจจริง แต่ฉันกลับตอบกลับด้วยความเย็นชา

“พี่ริงโกะ ฉันอาจทำแบบนั้นไม่ได้ค่ะ”

“ทำไมล่ะ...”

“ก็คุณพ่อของฉันย่อมมีความคิดของท่านนะสิคะ ท่านอาจสั่งให้ฉันแต่งงานหลังเรียนจบก็ได้”

ฉันจำได้แม่นว่าใบหน้าของริงโกะพลันบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัว “มิสะ!” ลูกกระเดือกใหญ่ราวกับผู้ชายของริงโกะสั่นรัวขณะใช้มือทั้งสองบีบมือของฉันแน่น “ที่บ้านเธอพูดถึงเรื่องนั้นกันแล้วหรือ”

ฉันปิดมือคู่นั้นออกอย่างนุ่มนวล “เอ ไม่รู้เหมือนกันค่ะ แต่ไม่ว่ายังไงก็ตาม มิสะคงคุยกับพี่ริงโกะแบบนี้ได้อีกไม่นานหรอกค่ะ”

มาคิดดูทีหลัง กิริยาจากทุกอย่างของฉันในตอนนั้นคงได้ไปกระตุ้นความสิ้นหวังในความรักอันผิดทำนองคลองธรรมของริงโกะเป็นแน่

ริงโกะคงคิดว่า ตราบเท่าที่พ่อของฉันยังอยู่ เธอคงควบคุมฉันไม่ได้ดังใจหวัง...และเธอคงนึกสาปแช่งพ่อของฉันโดยไม่รู้ตัว ที่พูดมานี้ก็ไม่ได้หมายความว่ายามาโนะอูจิ ริงโกะ ได้ลงมือสังหารพ่อของฉัน เพราะท่านได้หมดลมบนเตียงในห้องผู้ป่วยแยกพิเศษเนื่องจากเป็นโรคใช้รากสาดน้อย ไม่รู้ว่าทำไม แต่ฉันกลับคิดเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากความฝังใจอันแรงกล้าของริงโกะได้ทำให้พ่อติดเชื่อและส่งพ่อไปอยู่ในโลกอื่น

เรื่องเกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงสุดท้ายของชีวิตนักเรียนของฉัน ได้ฝนถาโถมกระหน่ำหลังจากฝนตกติดต่อกันหลายวันจนน้ำท่วมทั่วทั้งเมืองโยโกฮามะ พ่อมีฐานะบางอย่างทำให้ต้องลุนน้ำท่วมเดินออกไปหลายชั่วโมงจนใช้ขึ้น พ่อและฉันคิดว่าคงเป็นแค่ใช้หัววัดธรรมดา เลยชะล่าใจซื่อๆ มากินเอง

แต่กระนั้นใช้ก็ไม่ยอมลด ข้าพอดีตโรยอย่างหนักจนต้องไปหาหมอในที่สุด ตอนนั้นที่เราเพิ่งรู้ว่าพ่อป่วยเป็นโรคใช้รากสาดน้อยในระยะเกินเยียวยา พ่อถูกบังคับให้เข้ารักษาตัวในห้องแยกต่างหากของโรงพยาบาล และเสียชีวิตดังที่ได้เล่าไปแล้ว

คงไม่ต้องพรรณนาเย็นย่ำว่าฉันสะเทือนใจกับเรื่องนี้เพียงใด ฉันไม่มีญาติที่พึ่งพาได้แม้แต่คนเดียว ถึงมีผู้ชายช่วยงานในฟาร์มสองคนและหญิงรับใช้อีกหนึ่งคน ทว่าคนที่ช่วยจัดการทุกอย่างตั้งแต่ขึ้นตอนหลังพ่อเสียชีวิต

ในโรงพยาบาลไปจนถึงงานศพก็คือยามาโนะอูจิ ริงโกะ ฉันเลยต้องยึดแต่ ริงโกะเป็นที่พึ่งไปโดยปริยาย ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าลึกๆ แล้วเธอแอบคิดไม่ซื่อ กับฉันอย่างไร

แล้วในที่สุดคืนอันน่ารังเกียจนั้นก็มาถึง

มันคือคืนพิธีทำบุญเจ็ดวันหลังจากที่พ่อเสียชีวิต

เช่นที่บอกไปแล้วว่า ฉันไม่เหลือญาติพี่น้องเลย ดังนั้นพิธีทำบุญ เจ็ดวันจึงจัดอย่างเรียบง่ายยิ่ง ผู้ร่วมงานมีเพียงริงโกะ ฉัน ชายผู้ช่วย ในฟาร์มสองคน และหญิงรับใช้อีกหนึ่งคน แคะให้พระมาสวดมนต์ก็เป็นอัน เสร็จพิธี

ทว่าตั้งแต่ช่วงค่ำของคืนดังกล่าว พายุลูกใหญ่ได้พัดกระหน่ำเข้ามา ตอนนั้นฉันรู้สึกหวาดกลัวพายุอย่างบอกไม่ถูก เพราะคิดว่านี้คือสาเหตุที่ทำให้ พ่อติดเชื้อไขราคาดน้อย

“พี่ริงโกะข้างที่นั่นะคะ มีสะกั่ว ไม่กล้าอยู่คนเดียว...”

ชายผู้ช่วยในฟาร์มต้องไปเตรียมมะม่วงยั้งฉางเพื่อรับมือกับพายุ ปกติ พวกเขาก็นอนกันนอกเรือนใหญ่อยู่แล้ว ในช่วงที่พอยังมีชีวิตฉันไม่เคยรู้สึก อะไรมาก แต่หลังพ่อเสียไปแล้วกลับรู้สึกว่บ้านหลังนี้ใหญ่เกินกว่าที่ฉันจะ อยู่กับสาวใช้เพียงสองคน ฉันรู้สึกอ้างว้างประหนึ่งถูกระหน่ำด้วยสายลม ที่พัดกรูเข้ามาตามซอกกำแพงทุกทิศทุกทาง ยิ่งในคืนวันที่ต้องเผชิญกับ ใต้ฝนลูกใหญ่เช่นนี้ ฉันยิ่งอดรู้สึกไม่ได้ว่าต้องยึดใครสักคนไว้เป็นที่พึ่ง

“จริงค่ะ คุณหนู ช่วยพักค้างคืนเป็นเพื่อนด้วยเถอะ ช่วยไม่ได้หรอก ที่คุณหนูของเราจะกลัว”

หญิงรับใช้ชราสงสารเด็กสาวผู้เฟื่องสุญเสียพ่อไปกะทันหันอย่างฉัน จนไม่ทันสังเกตเห็นความรักอันบิดเบี้ยวของยามาโนะอูจิ ริงโกะ ผู้จับจ้อง รอโอกาสอย่างไม่ให้พลาดสายตา

คำขอร้องของหญิงรับใช้เป็นเหมือนกับโชคช่วยสำหรับริงโกะ

“ได้สิ ฉันค้างคืนเป็นเพื่อนก็ได้ คุณยายช่วยเตรียมเตียงให้หน่อย ได้มั้ยคะ แบบนี้เห็นทีไฟต้องดับแน่”

แล้วก็เป็นที่ริงโกะคาดการณ์จริง ๆ พอถึงสองทุ่มครึ่งไฟก็ดับไป

ในที่สุด พวกเราจุดเทียนนั่งคุยกันในห้องรับแขกอยู่ครู่หนึ่ง แต่ลมที่พัดเข้ามาตามซอกกำแพงก็ทำเทียนดับไปหลายรอบ

ฉันลืมนอกไปว่า บ้านของฉันสร้างในสไตล์บังกะโลตะวันตกตามทีพ่อบอกแบบ แต่พายุในคืนนั้นพัดแรงเสียจนทั้งประตูและหน้าต่างแทบกระจุยกระจาย

“คุณหนูทั้งสองคนควรไปนอนได้แล้วนะคะ...คืนนี้เห็นท่าไฟจะไม่มาแล้วละ”

“นั่นสินะ” ริงโกะทำเป็นไม่สนใจ “ถ้าอย่างนั้นขอฉันนอนในห้องคุณพ่อได้มั๊ย”

“ไม่ได้ ไม่ได้ พี่ริงโกะใจร้าย! จะปล่อยให้มิสะนอนคนเดียวเธอ...มิสะกลัว กลัวจนจะร้องให้แล้วนะ”

“คุณหนูริงโกะคะ กรุณาช่วยนอนห้องเดียวกับคุณหนูมิสะได้มั๊ยคะ เวลาแบบนี้ขนาดคนแก่อย่างฉันยังใจคอไม่ดีเลย...”

“นั่นสินะ แล้วมิสะว่าไง”

“พี่คะ มากับฉันเถอะ” ฉันเอามือข้างหนึ่งป้องไฟเทียนที่ส่ายไปมาตามแรงลมพลางลุกขึ้นยืน

ห้องนอนของฉันอยู่ชั้นสอง แต่อยู่ใต้ลมพอดี ทำให้ลมไม่แรงเท่าห้องรับแขกชั้นล่าง

“ฉันเพิ่งเคยเห็นห้องนอนมิสะเป็นครั้งแรก เก๋เก๋ไม่เบาเลยนะ”

ริงโกะกวาดตามองรอบห้อง เธอจ้องเอาๆ อย่างไม่ลดละผ่านแว่นหนาเตอะ เสียงใหญ่แหบพราราวกับผู้ชายของเธอที่ฟังดูพลุ่งพล่านพอๆ กับพายุคืนนี้เหมือนมีอะไรติดอยู่ในคอ

“เธอคะ อุตุนายจริง ตึกตาโคเคชิล้มหมดเลย...”

มิสะวางเทียนลงหน้ากระจกสามด้านบานใหญ่ ขณะหญิงสาวกำลังจะเก็บตุ๊กตาโคเคชิที่กลิ้งอยู่บนพื้น จู่ๆ เกิดเสียงดังลั่นพร้อมกับมีแสงวาบเหมือนฟ้าแลบผ่านเข้ามาในห้องจากซอกหน้าต่าง

“ว้าย น่ากลัว!”

ฉันโผล่เข้าเกาะร่างของริงโกะโดยไม่รู้ตัว แรงกระแทกทำให้ริงโกะชวนเซ

ทรุดลงนั่งบนขอบเตียง เสียงน่าสะพรึงนั้นยังดังต่อเนื่องอีกสองสามครั้ง ตามด้วยแสงคมปลาบราวมีดโกนที่สอดแทรกเข้ามาจากซอกหน้าต่างทุกครั้งไป

“พี่คะ นั่นอะไรกัน ฟ้าผ่าเหรอ...” ฉันซุกหน้าลงกับอกของริงโกะ อย่างเสียดสีพาลงถามด้วยเสียงหอบคราง

“ไม่น่าใช่ฟ้าผ่านะ พายุแรงขนาดนี้ สงสัยเป็นเสียงอากาศแปรปรวนมากกว่า” เสียงของริงโกะฟังดูตื่นตระหนกและสั่นอย่างหนัก

เสียงประหลาดหยุดลงก่อนเงียบหายไป แต่ฉันยังไม่ยอมผละจากหน้าอกของริงโกะ การเอาตัวเบียดร่างของเธอไว้เช่นนี้ทำให้รู้สึกได้ชัดเจนว่า หัวใจของริงโกะกำลังเต้นรัว ทั้งริงโกะและฉันเนื้อตัวเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

นิ้วของริงโกะลูบไล่ไปทั่วร่างของฉันราวหนวดแมลง พอรู้ตัวว่านิ้วสั่นร่วนนั้นกำลังฟุ้งไปปลดตะขอด้านหลัง ฉันรีบผลักเธอออกแล้วลุกขึ้นยืนข้างเตียง

“มิสะ!” ริงโกะแผดเสียงอ้อนวอนอย่างผิดหวังและปวดร้าว

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่เป็นไร พี่ริงโกะ มิสะรู้ว่าพี่ต้องการอะไร พี่อยากเห็นร่างกายของมิสะใช่ไหม ได้ค่ะ ฉันจะให้ดู ร่างของมิสะสวยมากนะ ทุกเช้ามิสะจะถอดเสื้อผ้ามาดูตัวเองหน้ากระจกสามด้านบานนี้ เอาละ พี่ริงโกะเชิญชมให้เต็มตา ทำทุกอย่างที่พี่อยากทำได้เลยคะ”

ฉันกระซอกทุกอย่างที่ใส่อยู่ออกจนหมดสิ้น ยืนตัวตรงเบี่ยงหน้าริงโกะด้วยร่างเปล่าเปลือย

“โอ้ มิสะ! โอ้ มิสะ!”

เปลวเทียนที่ส่ายไหวด้วยแรงลมคงยิ่งขับให้ร่างเปลือยเปล่าของฉันดูน่าพิศวงเป็นแน่ ริงโกะพุบตัวลงกับพื้น จูบปลายเท้าของฉันอย่างบ้าคลั่ง

“พี่คะ ยืนขึ้นค่ะ ยืนขึ้น...แล้วอุ้มฉันไปที่เตียงเถอะ...”

ริงโกะยืนขึ้นทันที ก่อนช้อนตัวฉันด้วยแขนล่ำสันเหมือนผู้ชายไปวางบนเตียง

แวบหนึ่งที่เหลืออบดูฉันก็เพิ่งเห็นว่าแว่นตาของริงโกะกระเด็นหายไปไหนก็ไม่รู้ เวลาไม่มีแว่นตาเธอก็ไม่ต่างจากคนตาบอด แต่ในตอนนั้นริงโกะไม่ต้องการแว่นอีกต่อไป แค่เพียงประสาทสัมผัสก็ทำให้เธอสมหวังในความปรารถนาได้แล้ว

“พี่ก็ถอดเสื้อด้วย... ถอดออกนะคะ...” ฉันฉีกทิ้งชุดสูทออกจากร่าง
ของริงโกะที่ขึ้นมาคร่อมร่างของฉัน

พายุช่างนอกโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งขึ้นเป็นลำดับจนเปลวเทียน
โดนลมพัดดับไปโดยไม่มีใครทันสังเกต

คาวายา

2

ดูหมิ่น ฉันจะปล่อยให้พื้นที่กับเรื่องจริงโกะเกินไปหน่อย

ฉันมีเรื่องที่ต้องเล่าต่ออีกมาก เลยต้องเล่าเหตุการณ์หลังจากนั้นไว้
แต่พอสังเขป

หลังจากคืนพายุพัดกระหน่ำนั้นเป็นต้นมา ฉันก็ได้ผูกสัมพันธ์ที่
ไม่ถูกต้องกับยามาโนะอูจิ รังโกะ แต่กระนั้นเวลาอยู่ในโรงเรียนฉันก็ยังคง
สถานะเป็นนักบุญหรือหญิงพรหมจรรย์ผู้ประเสริฐอยู่ ซึ่งมาคิดดูแล้ว
ก็น่าขันมาก แต่ก็จริงตรงที่ฉันอาจยังเป็นหญิงพรหมจรรย์เพราะยังไม่เคย
รู้สึกรักผู้ชายเลย

ฉันกับรังโกะเก่งมากที่แอบนัดพบกันโดยไม่มีใครได้รู้เห็น และเพราะ
เราสัญญากันว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด จึงไม่มีใครในโรงเรียนรู้
เลยว่าสัมพันธ์ของเราได้ข้ามเส้นความพอดีไปแล้ว

เราคบกันมาครึ่งปีนับตั้งแต่เริ่มมีสัมพันธ์อันน่าชิงชัง ก่อนที่ฉันจะ
รู้สึกว่ารังโกะชักเริ่มนำรำคาญขึ้นเรื่อย ๆ

จริงอยู่ว่ารังโกะได้หยิบยืมความหฤหรรษ์อันเร้าร้อนแก่ฉัน มันเป็น
ความสุขชวนเสียวซ่าทั้งกายและใจ ฉันเคยแม้กระทั่งหมดสติไปในอ้อมกอด
ของรังโกะหลายต่อหลายครั้ง

อย่างไรก็ตาม ฉันรู้ดีตั้งแต่ต้นว่านี่ไม่ใช่ของจริง ความปีติอันเป็น
สิทธิพิเศษของผู้หญิงนั้นต้องมีมากกว่านี้ ฉันเริ่มแอบวาดฝันว่า ขนาดรังโกะ
ซึ่งเป็นผู้หญิงยังทำให้ฉันมีความสุขได้ขนาดนี้ แล้วหากเป็นอ้อมแขนกำยำ

ของผู้ชายเล่าจะเป็นเช่นไร

ริงโกเองก็ยังไม่น่าล่วงรู้ความคิดอยากนอกใจของฉัน แต่กระนั้น เหตุที่ฉันเริ่มรำคาญเธอก็เพราะริงโกเริ่มเข้ามาวุ่นวายและกดดันฉันหนักขึ้นเรื่อย ๆ เธอคิดไปเองว่าฉันต้องอยู่ในโรงเรียนนี้ต่อไปแน่ จึงจัดแจงไปเจรจากับทางโรงเรียน รวมถึงเตรียมการต่างๆ ไว้พอควร แต่เธอไม่เคยรับรู้เลยว่าฉันมองว่าฉันไร้สาระเพียงใดที่ต้องทนอยู่ในโรงเรียนอิมคริมแบบนี้

ในที่สุดฉันก็หักหลังริงโก แถมใช้วิธีที่เธอก็นึกไม่ถึง...

คืนวันถัดมาหลังจากได้รับประกาศนียบัตรจบการศึกษาท่ามกลางเสียงเพลงสดทางศาสนา ฉันก็ไปโปรยเสน่ห์อยู่ในคาเฟ่หรูที่ชื่อ 'เบลอามี' ในย่านกินซ่าในฐานะสาวเสิร์ฟคนหนึ่ง

ฉันดำเนินการตามแผนได้อย่างงดงาม ในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมาฉันหาคนมาดูแลฟาร์มโดยทำสัญญาให้เขาบริหารงานได้อย่างอิสระแลกกับการยกกำไรบางส่วนให้ฉัน คู่สัญญาของฉันรักษาคำพูดอย่างเคร่งครัด ทำให้ฉันใช้ชีวิตได้อย่างไม่ต้องดิ้นรนแม้ไม่ลดตัวลงมาทำอาชีพนางเงือกเช่นนี้

แล้วทำไมฉันยังต้องเอาเรือนร่างไปประเคนให้พวกผู้ชายที่อันตรายดุจหมาป่าหิวกระหายอย่างไม่เสียดายด้วยละ...ฉันว่านี่คงเป็นความชอบส่วนตัวของฉัน

เอละ ขอย้อนกลับไปตอนที่จู่ๆ ฉันก็หายตัวไปจากโยโกฮามะโดยไม่รู้สา ถึงฉันไม่สาธยายตรงนี้อีก ทุกคนก็คงได้ว่าริงโกจะตกใจและคลุ้มคลั่งด้วยความหึงหวงเพียงใด

ริงโกตามรอยฉันจนเจอแล้วพุ่งมาหาฉันที่ร้านเบลอามีทันที เธอคงตั้งใจจะเกลี้ยกล่อมให้ฉันกลับไปโยโกฮามะ...แล้วพากลับไปยังโรงเรียนแสนน่าเบื่อ นั่น แต่พอรู้ว่าตัวฉันไม่เหมาะกับสถานที่เช่นร้านเบลอามีเพียงใด ริงโกก็ถึงกับพูดไม่ออกเลย

คาเฟ่หรูในบรรดาคาเฟ่ชั้นแนวหน้าของย่านกินซ่าอย่างเบลอามีเป็นที่รวมของลูกค้าชั้นสูง ผู้หญิงที่ทำงานในร้านก็ย่อมได้รับการคัดสรรมาอย่างเข้มงวด ทุกคนจึงเป็นสุภาพสตรีที่ผ่านการขัดเกลามาเป็นพิเศษ

“มิสะ คนที่ชอบหอบบรมคันใหญ่มาอย่างทะนุถนอมนี้เป็นอะไร

กับเธอเหรอ”

สมกับที่เป็นสุภาพสตรีผู้ผ่านการขัดเกลามาอย่างดี พวกเธอไม่พูดถึงเรื่องผมหยิกหย้อยหรือแว่นสายตาทนาเตอะ แต่เลือกที่จะหยิบยกร่มคันใหญ่ของริงโกะมาเป็นหัวข้อสนทนาแทน เพราะร่มคันดังกล่าวมีมือจับทำจากไม้มะเกลืออันใหญ่ราวกับไม้กระบองป้องกันตัว

“ผู้หญิงคนนั้นถือร่มคันใหญ่นั้นตลอดเวลาไม่ว่าฝนจะตกแดดจะออก สก๊สซี่ระแวงมากเลยนะ”

ฉันพยายามกลบเกลื่อนโดยตอบกลับไปว่า นั่นเป็นแม่บ้านที่จ้างไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งครอบครัวยังฐานะดี โซคยังเข้าข้างที่ไม่มีใครสงสัยคำตอบของฉันเลย คงเพราะแม้ริงโกะจะแก่กว่าฉันเพียงสามปี แต่ดูอย่างไรเธอก็อายุมากกว่าสามสิบปี จึงไม่แปลกที่จะถูกมองว่าเป็นแม่บ้าน

ขอพักเรื่องนั้นไว้ก่อน เอาเป็นว่ายิ่งริงโกะดูแปลกแยกในคาเฟ่แห่งนี้เท่าใด ดูเหมือนว่าตัวฉันกลับเหมาะกับเบลอามีมากเท่านั้น เพราะฉันถูกขอให้เป็นราชินีของร้านในวันที่และหอมล้อมไปด้วยผู้คนจำนวนมากที่ยกย่องชื่นชม

ความจริงแล้วก็จะไม่ต่างจากตอนอยู่โรงเรียน แต่สิ่งที่แตกต่างกันมากโดยพื้นฐานเลยก็คือ ผู้นิยมชมชอบในตัวฉันไม่ใช่เพศเดียวกัน แต่เป็นเพศตรงข้าม ทุกคนจึงมีความปรารถนาบางอย่างซ่อนไว้ทั้งสิ้น

แต่ฉันก็เอาตัวรอดจากแรงยั่ววนพวกนั้นมาได้อย่างฉลาด ความจริงฉันเองไม่ได้ตั้งใจนี้ ทว่าดูเหมือนความไร้เดียงสาที่ริงโกะพูดถึงบ่อยๆ นั้นเองที่พาฉันหลบหลีกมาได้อย่างแยบยล

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ฉันก็พลักไสคำโน้มน้าวนำราคาของริงโกะออกไปได้ และทำงานอยู่ที่เบลอามีมาครึ่งปี ไม่สิ ความจริงน่าจะนานกว่านั้นเล็กน้อย แต่ตอนที่ได้พบกับเขาคนนั้นก็คือช่วงครึ่งปีพอดี

ชายดังกล่าวชื่อว่าเอนโซ มันโซ เป็นประติมากรชื่อดังที่ใครๆ ก็รู้จัก เขาอายุประมาณห้าสิบปี ตอนพบกันครั้งแรกฉันกลัวเขาจนตัวสั่นอย่างประหลาด แต่ฉันจะไม่ทีกักทราวกับพวกหมอดูหรือกว่า นั่นเป็นलगบอกเหตุว่าฉันถูกลิขิตให้ทางเขาตายในภายหลัง

มันโซไม่ได้เป็นโรคกระดูกอ่อน แต่เขาหลังค่อมจนไม่แปลกหากจะถูกมองว่าเป็น นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันกลัวจนตัวสั่นในแวบแรกที่เห็น

แต่พอได้เปิดใจคุยด้วย ฉันค้นพบว่ามันโซเป็นคุณลุงผู้อ่อนโยน และเป็นกันเอง เขาบอกว่าภรรยาเสียชีวิตไปนานแล้วและไม่มีลูก เลยต้องใช้ชีวิตอย่างเหงาๆ กับหญิงรับใช้ชราเพียงสองคน คงเพราะเหตุนี้มันโซจึงมักแวะเวียนมาที่เบลอามี นั่งอยู่นานเป็นชั่วโมงเพื่อสร้างเสียงหัวเราะให้สาว ๆ แถมยังทิปหนักไม่เบา

คนแรกที่บอกว่าฉันพูดผ่องราวกับนักบุญก็คือมันโซ ถ้าจำไม่ผิด ตอนเขาพูดออกมาครั้งแรก ยามาโนอุจิ ริงโกะ ก็ถือร่มคันใหญ่อันเป็นเอกลักษณ์นั่งรออยู่ตรงมุมนั่งร้าน ฉันถึงกับกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่ แต่ก็รู้สึกดีกับฉายานั่นไม่น้อย

“นี่ คุณมิสะ ผมอยากให้คุณเป็นนางแบบ ผมอยากสร้างประติมากรรมรูปหัวของนักบุญ ไม่หрок เป็นนางแบบไม่ต้องแก้ผ้า ชื่นสั่งให้คนบริสุทธ์ ผุดผ่องอย่างคุณเปลี่ยนผ้า ผมคงโดนพระเจ้าลงโทษ ผมจะทำแค่รูปแกะสลักครึ่งตัวตั้งแต่หน้าอกขึ้นไป...คุณเป็นคนหน้าตาสะอาดหมดจดอย่างบอกไม่ถูก นี่มันนักบุญแท้ ๆ ผมเลยอยากสร้างผลงานโดยมีคุณเป็นนางแบบ”

ฉันไม่สบอารมณ์นักที่มันโซบอกว่าไม่ต้องเปลื้องผ้า แต่แน่นอนว่าไม่ได้แสดงออกทางสีหน้าให้เขาเห็น

“ได้สิคะ ถ้าเพื่อนศิลปินของอาจารย์ล่ะ...”

ฉันแก้มองอย่างจริงจังด้วยเสียงเล่นตัว แต่ในใจกลับแลบลิ้นหัวเราะว่า

ฉันรู้มาตั้งนานแล้วว่ามันโซคิดไม่ซื่อกับฉัน มันโซคงได้ยินเรื่องราวเมื่อครั้งอยู่ในโรงเรียนสตรีของฉันมาจากไหนสักแห่ง เลยเอาสิ่งนั้นมาซื้อใจฉัน ชวนไปสตูดิโอ ทั้งหมดนี้คิดว่าเขากำลังต้องการอะไรจากฉันกันแล้ว... ฉันมองออกมาตั้งแต่ต้นแล้ว

ฉันไปหามันโซที่สตูดิโอเกือบทุกวันประมาณเดือนเศษ ทว่ามันโซได้เผยธาตุแท้แล้วตั้งแต่ยังไม่ทันครบหนึ่งสัปดาห์ดี

มันโซมองหน้าฉันที่นั่งอยู่บนแท่นนางแบบ พลังนวดติน้ำมันอย่าง

วางมาด ก่อนนุบบับพูดจาแปลกๆว่า “คุณมิสะ พูดแบบนี้อาจทำให้คุณ
เข้าใจผิด แต่อยากให้คุณรู้ว่าสิ่งที่ผมจะขอต่อไปนี้ไม่ใช่เพราะผมลามกนะ
เอ่อ คือ จะพูดยังไงดีล่ะ...”

มันโซทำเป็นกระแอมอย่างเล่นตัว

“หน้าตาของมนุษย์ไม่ได้ตั้งอยู่โดดๆ โดยไม่สัมพันธ์กับส่วนอื่นของ
ร่างกาย ตรงกันข้าม มันเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับส่วนอื่นๆ ดังนั้นการจะเข้าใจ
ความงามที่แท้จริงของใบหน้าใครสักคน อย่างไรเสียก็ต้องให้คนผู้นั้นเปิดเผย
ร่างกายส่วนอื่น พูดอีกอย่างคือเผยเส้นเว้าเส้นโค้งของทั้งเรือนร่างให้คุณ
คุณมิสะ ผมขอร้องด้วยจรรยาบรรณของศิลปิน คุณจะช่วยเปลื้องผ้าให้ผมดู
สักหนจะได้มั้ย”

ฉันหลุดคำอยู่ในใจ

แต่ภายนอกฉันยังตีหน้าขี้นมรักษาคัศค์ศรีของนักบุญพลางค่อยๆ
ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้น

และเมื่ออารมณ์ขึ้นสุดท้ายหลุดร่วงลงไป ฉันคงไม่ต้องพูดตรงนี้หรือ
ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

เมื่อทุกอย่างจบลง สิ่งที่ฉันจำได้ดีอย่างน่าประหลาดใจก็คือ หน้าอก
ของฉันมีแต่น้ำลายที่ไหลย้อยจากปากของมันโซเลอะอยู่

3

หากใครที่ได้อ่านเรื่องนี้ยังจำนิทรรศการในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อปีก่อนได้ก็น่าจะจำประติมากรรม “ศีรษะของนักบุญหญิง” ได้ แม้ผลงานชิ้นนี้ไม่ได้โดดเด่นมากในงานเพราะมีขนาดเล็ก แต่ก็ได้รับคำชมไม่น้อยทีเดียว

น่าแปลกที่สังคมเริ่มหันมาสนใจฉันผู้เป็นนางแบบด้วย ที่ผ่านมาแขกของเบลามีส่วนใหญ่ก็อยากมาหาฉันอยู่แล้ว พอรูปปั้นครั้งตัวนั้นกลายเป็นที่กล่าวขาน ก็ยิ่งชัดเจนว่าพวกเขามาเพราะประสงค์ในตัวฉัน

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ศิลปะช่างเป็นสิ่งน่าพิศวง วันแล้ววันเล่า มັນโซได้ก่อร่างเปลือยเปล่าของฉัน นอนดินทูนทราย ส่งเสียงคำรามราวสัตว์ป่า พลังปล่อยน้ำลายให้ไหลย้อย แต่เขาก็ยังรังสรรค์ “ศีรษะของนักบุญหญิง” ออกมาได้สำเร็จ

ส่วนฉันนั้นก็ทำทุกอย่างกับหลังพิกลพิการราวกระดองเต่าของมັນโซได้เต็มที่ ฉันมักคิดเคঁความทุกข์ระทมจากร่างของชายผู้ย่างเข้าสู่วัยชราจนแทบถึงหยดสุดท้าย ให้กำลังใจและปลุกเร้าเขาที่แสนเหนื่อยล้าให้อีกเดิมก่อนตัวเองจะกลับไปปั้นหน้าเคร่งขรึมบนแท่นนางแบบ

ว่าไงนะ ฉันเป็นนักบุญนะหรือ...ฮึ! ช่างน่าขำ...ฉันไม่เคยทำหน้าตาหรือแสดงท่าที่เช่นนั้นให้ใครเห็น ฉันยังนัดแนะกับมັນโซอย่างเป็นมันเหมาะว่าจะไม่ยอมให้ใครล่วงรู้ความสัมพันธ์ของเราสองคนเด็ดขาด หลังนิทรรศการจบลงแล้วมັນโซก็ยังมาร้านเบลามีบ่อยๆ เขายังคงเป็นคุณลุงผู้เป็นกันเองและใจป้ำเช่นเดิม อย่างไรก็ตาม บางครั้งเวลานึกถึงตอนที่ผู้ชายคนนี้ให้ฉัน

ในสภาพเปลือยเปล่าขึ้นคร่อมหลัง ลงนั้งคุกเข่าแล้วคลานไปบนพื้นสตูดิโอ โดยมีน้ำลายไหลย่อย นันก็แทบหลุดขาออกมาเดี๋ยวนั้น

แต่นันก็สะกดกลืนตัวเองไม่ให้หัวเราะ เพราะไม่ว่าอย่างไรฉันก็ยังอยากดูเป็นนักบุญ ฉันคุ้นเคยกับการถูกห้อมล้อมด้วยผู้ชื่นชอบในตัวฉัน มาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ หากไม่ได้รับความสนใจอยู่ตลอดเวลาฉันจะเหงามาก หากแต่เฉพาะเวลาที่สวมหน้ากากนักบุญอยู่เท่านั้น...

อย่างไรก็ตาม สิ่งน่ากังวลสำหรับฉันในตอนนี่คือยามาโนะอูจิ ริงโกะ เธอมาที่ร้านแทบทุกวันเพื่อจิบชาเจียบ ๆ โดยไม่พูดอะไร มาถึงตอนนี้เธอไม่พยายามพูดกับฉันแล้ว ไม่แม้แต่จะเหลือบมอง

ริงโกะมักใส่เสื้อผ้าสีทึม พาร่างน่ายามมาตรงโต๊ะเล็ก ๆ ในร้าน ยามเมื่อได้เห็นผมหยิกหย้อยและแว่นสายตาทาหนาเตอะของเธอ ฉันอดรู้สึกเหมือนกำลังถูกข่มขู่อย่างหนักไม่ได้

เพราะริงโกะเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องราวระหว่างฉันกับมันโซ...เวลาฉันหลงระเหิรไปกับเกมอันเลียดกับมันโซ ฉันรับรู้ได้ถึงสายตาแรงกล้าของริงโกะที่ดูไม่มันเป็นแค่สิ่งที่มโนธรรมของฉันจินตนาการไปเอง

เพราะฉันเคยแม้แต่เหลือบไปเห็นริงโกะแต่งตัวเซ็กซี่ ยืนการ่มสำหรับป้องกันตัวอยู่แถวสตูดิโอของมันโซหลายครั้ง...

แล้วฉันเองพอใจความสัมพันธ์กับมันโซหรือไม่ เปล่า เปล่าเลย เจกเช่นที่รู้ตั้งแต่ตอนหลวมตัวไปมีสัมพันธ์น่ารังเกียจกับริงโกะเป็นครั้งแรกว่านี่ไม่ใช่ของจริง เวลาฉันหยอกล้อกับมันโซ ฉันตระหนักดีว่านี่ไม่ใช่พลังอันแท้จริงของผู้ชาย

ฉันพยายามแสวงหาสิ่งที่ต้องการจากกลุ่มชายหนุ่มที่มารวมตัวกันที่ร้านเบลอามี ผู้ผ่านการเลือกเฟ้นจากฉันมีสองคน ได้แก่ นาคาบายาชิ เรียวกิ และอิโต ชินซากุ

นาคาบายาชิ เรียวกิ เป็นชายผิวคล้ำร่างกำยำ แต่งตัวดีอยู่เสมอ แต่สิ่งที่ฉันประทับใจในผู้ชายคนนี้ได้แก่ความโก้ก่อนที่ไม่ได้เข้ากับรูปร่างเลย

เรียวกิเป็นชายผู้ไม่กล้าสบตาคู่สนทนา เขามักถือนินสอกดไว้ในมือขวา วาดแผนภาพแปลก ๆ ลงในกระดาษใกล้มือไปเรื่อย ๆ ภาพของเขา

สร้างจากการวาดรูปสามเหลี่ยมมุมซ้อนกันจนท้ายที่สุดกลายเป็นลายเกล็ดงู

“อ๊วยตาย คุณเรียวกิจมีนิสัยแปลกดีนะคะ เป็นภาพเครื่องรางหรือเปล่า
สงสัยคุณกำลังมองว่าฉันเป็นผู้หญิงเลือดเย็นเหมือนงูเลยวาดภาพล้อเลียน
อยู่หรือเปล่าละ”

พอโดนฉันหยอกเย้า เรียวกิจเหมือนเพิ่งรู้ตัว รีบขยำกระดาก
วาทลายทิ้ง “ระ...ไร้สาระ คุณมีเสน่ห์ปากไม่ดีเลยนะ”

เรียวกิจหน้าแดงพลางจ้องฉันด้วยดวงตาหยาดเยิ้มแฝงความหมาย
ท่าทางของชายหนุ่มช่างน่าเอ็นดู แต่ตอนนั้นฉันรับรู้ได้ว่าเขาหายใจแรงขึ้น
จนถึงกับต้องก้มหน้าที่ร้อนผ่าวขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ฉันมีขนตายาวมาก ฉันรู้
จากประสบการณ์ว่า เวลาหลบตาฉันจะดูงามผุดผาดเป็นที่สุด

ส่วนอโตะ ชินซากุ นั้นตัวเล็กกว่าเรียวกิจมาก เขาดูบอบบางราวกับ
ผู้หญิง แต่ฉันกลับหลงใหลในความหล่อเหลาของชายผู้นี้ ถึงแม้ชินซากุ
จะมีร่างผอมเพรียว แต่ก็ไม่ได้ดูอ่อนแอหรือเปราะบาง โครงร่างที่เล็กและ
ผอมนั้นชวนให้นึกถึงสปริงชนิดที่แข็งแรงแต่ยืดหยุ่น

ชินซากุต่างจากเรียวกิจตรงที่ไม่ชอบถูกมองว่าอ่อนประสบการณ์
จึงชอบวางมาดเป็นแบบบอย ทว่าสำหรับคนที่ใส่หน้ากากอยู่อย่างฉัน ไม่ว่า
เป็นใครหน้าไหนฉันก็มองทะลุหน้ากากเข้าไปเห็นตัวตนที่แท้จริงได้ทันที

หึๆ พ่อคุณหนูอยากเป็นแบบบอย เชิญเก็บเป็นคนเถรให้หน้าใจ
ไม่รู้เลยหรือว่า ยิ่งเธอทำตัวเป็นคนเลวแค่ไหน ยิ่งเผยธาตุแท้ความโก้
ให้เขารู้กันมากขึ้น

แต่มาคิดดูตอนนี้ คงไม่ผิดที่จะพูดว่าช่วงที่ฉันปั่นหัวเรียวกิจกับชินซากุ
อยู่นั้นเป็นเวลาที่ดีฉันมีความสุขที่สุด หนุ่มทั้งสองผลัดกันพาฉันไปดูหนังบ้าง
เดินเล่นนอกเมืองบ้าง

เรียวกิจอ้างว่าอยู่กับทั้งพ่อแม่และพี่น้องหลายคน ฉันเลยไม่เคย
ได้รับเชิญให้ไปเยี่ยมบ้าน ส่วนชินซากุนั้นอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ตามลำพัง
ฉันจึงมีโอกาสดูเขาบ่อยครั้ง

แต่สมกับที่ทั้งสองเติบโตมาในครอบครัวที่ดี ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์
เข้าค่ายเข้าเข้มเพียงใด พวกเขาไม่เคยพยายามทำสิ่งที่ฉันคาดหวังเลย

ขนาดพ่อนุ่มแบบบอยอย่างชินซากุ แค่เห็นว่าประตูห้องนอนเปิดอยู่ มองเข้าไปเห็นเตียง เขาถึงกับรีบลุกขึ้นไปปิดทีเดียว

ฉันผิดหวังอย่างมากกับท่าทีสำรวมของพวกเขา แต่ขณะเดียวกัน หัวใจก็พองโตไปกับความคาดหวังที่ใหญ่ยิ่งกว่า จึงสงวนท่าทีให้สมกับเป็น นักบุญหญิง เก็บซ่อนความรู้สึกตั้งตารอว่าใครจะตกเป็นของฉันก่อนเอาไว้ ที่กันบั้งของหัวใจ

หลังจากนิทรรศการฤดูใบไม้ร่วงของมันโซจบลง สภาพข้างต้นดำเนิน น่าจะมาได้ประมาณสามเดือนเศษ ความสัมพันธ์กับเรียวกิจและชินซากุ ก็ยังไม่คืบหน้าไปไหน แต่ฉันรู้ดีว่าลูกพลับสูงงอมใกล้จะร่วงหล่นจากกิ่ง เต็มทน แค่เพียงฉันเบมือรอรับก็พอ...

ยิ่งฉันคาดหวังและมั่นใจอย่างแรงกล้าเพียงใด เมื่อได้รู้ว่าถูกหักหลัง ความผิดหวัง สับสน และไม่ไยยิ่งมากขึ้นเป็นเท่าทวี

หลังปีใหม่เป็นต้นมา ทั้งเรียวกิจและชินซากุมาร้านเพียงสองสามครั้ง แล้วก็ไม่มีใครมาทักทายให้เห็นอีกเลย เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เพราะ ขนาดเรียวกิจผู้อ่อนต่อโลกยังเคยสารภาพต่อฉันด้วยซ้ำว่า แค่ไม่ได้เห็น หน้าฉันไม่กี่วันทั้งเขาและชินซากุต่างก็จะเป็นจะตาย

แต่ปรากฏว่าหนึ่งสัปดาห์ก็แล้ว สิบวันก็แล้ว สองสัปดาห์ก็แล้ว ทั้งคู่ กลับไม่โผล่หน้ามาให้เห็นราวกับนัดกัน นี้ออกจะไม่ใช่เรื่องปกติ ใจฉันลั่นร่ำด้วยความสงสัย ความกังวลอันยากจะบรรยายกลายเป็นก้อนหนักอึ้งที่คอย กดทับหัวใจเมื่อนึกว่าอาจมีใครใส่ร้ายฉันอยู่ก็ได้...

แล้วคนที่ว่านั่นคือใครกัน...แวบแรกสิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดได้แก่ ร่างอัมพลคลตุจเมลงชิปะชาวสิดำของยามาโนะอูจิ ริงโกะ

ริงโกะน่าจะวางแผนชั่วร้ายบางอย่าง คนที่มานั่งดื่มชาเจียบๆ ตรง มุมหนึ่งของร้านเบลลามิบอยอย่างริงโกะไม่มีทางไม่รู้ว่เรียวกิจกับชินซากุ คิดอย่างไรกับฉัน ริงโกะคงเป็นคนแอบกระซิบข้อมูลบางอย่างให้สองคนนั้น แต่ถ้าจะว่าไปพักนี้ฉันไม่ค่อยเห็นหน้าริงโกะเหมือนกัน...

ความว้าวุ่นสับสนและความสงสัยแทบคลั่งของฉันกลายเป็นความจริง หลังจากนั้นไม่นาน ในคืนวันหนึ่ง ฉันเห็นแขกคนหนึ่งที่ก่อนหน้านี้เคยมากับ

เรียวกิจิเลยเข้าไปเลียบเคียงถามถึงเรียวกิจิ เขาตกใจทำตาโต

“อ้าว คุณมิสะไม่รู้เรื่องเหรอ เรียวกิจินะแต่งงานไปแล้ว ตอนนี้อยู่ที่
ไปฮันนิมอน ได้ยินว่าหมอนั้นมีผู้หญิงที่ชอบแล้วก็ตามติดอยู่จนถึงเร็ว ๆ นี้
แต่จู่ ๆ ก็เปลี่ยนใจหันไปแต่งงานกับผู้หญิงที่พ่อแม่เลือกให้ สุดท้ายแล้วเจ้าหนู
นั่นก็ผู้ชายธรรมดาเนอะ”

ฉันรู้สึกคล้ายแว่วเสียงของชายผู้นั้นจากไกล ๆ แวบหนึ่งฉันรับรู้ถึง
ความอ้างว้างว้างกับเกิดรูใหญ่ในใจ แต่วินาทีต่อมาสิ่งที่ผุดพลุ่งขึ้นจากกันบัง
ของจิตใจคือความโกรธเกรี้ยวสีด่าทะมีนอันยากจะบรรยาย

“อ้าว คุณมิสะจะไปไหนนะ”

เสียงร้องเรียกของลูกค้าผ่านทะเลหูลูของฉันไป ฉันลุกขึ้นยืนอย่าง
ไร้เรี่ยวแรงแล้วเดินกลับห้องพัก ใส่เสื้อคลุมก่อนออกจากร้านเบลามีทาง
ประตูลัง

ความหลงตัวจนเกินเหตุของฉันยิ่งทำให้รู้สึกเสียหน้า และยิ่งเสียหน้า
ก็ยิ่งทำให้สะกดความโกรธที่ปะทุขึ้นมาไม่ได้

ฉันกำลังจะเอาความโกรธเกรี้ยวนี้ไประบายที่ไหนหรือ...

ฉันเรียกรถที่ขับผ่านมาโดยไม่รู้ตัว มาได้สติอีกทีก็พบว่าตัวเองยืนอยู่
ข้างอพาร์ทเมนต์ที่ชินซากุพักอาศัย อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ไม่เหมือนตึกสร้างแบบ
ขอไปที่ที่พบบ่อยในระยะหลังมานี้ หากแต่เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก
มั่นคงแข็งแรงสูงห้าชั้น ชินซากุมีห้องอยู่บนชั้นห้าอันเป็นชั้นสูงสุด

ฉันนั่งเลื้อยหน้าอพาร์ทเมนต์ชั่วคราว เพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเมื่อได้
พบกับชินซากุแล้ว ชินซากุก็ใช้เวลาจะสนิทกับเรียวกิจิเป็นพิเศษ

ถึงแม้เรียวกิจิเกิดบับเบเปลี่ยนใจไปแต่งงานกับคนอื่น ชินซากุ
ก็ไม่น่ารู้เหตุผล

แต่ดูจากที่ชายหนุ่มทั้งคู่เลิกมาร้านแทบจะพร้อมกัน ฉันคิดว่าน่าจะมี
สาเหตุร่วมกันบางอย่าง ทำให้อดไม่ได้ที่จะมาถามให้รู้เรื่อง

พอผ่านโถงทางเดินเข้าไปข้างใน ผู้จัดการลงเอยหน้าจากจุดติดต่
สอบถามยิ้มให้ก่อนค้อมศีรษะทัก ฉันเคยมาที่นี่กับชินซากุสองสามครั้ง
ผู้จัดการเลยจำหน้าฉันได้

“เอ่อ...คุณนีโตอยู่มั้ยคะ”

“เอ ไม่ทราบเหมือนกัน ให้ผมลองโทร.ดูมัย”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะลองไปดูเอง”

ฉันมายืนอยู่หน้าห้องชั้นห้าของชินซากุก่อนเคาะประตู

“ใครนะ...” เสียงชินซากุดังขึ้น น้ำเสียงนั้นฟังคล้ายกำลังเมา

“ฉันเอง...มีอะไรล่ะ”

“โอ้!”

ฉันแหว่เสียงตกใจเบาๆ ก่อนชินซากุจะเปิดประตูให้จากข้างใน ดวงตาของเขาแดงก่ำมีเส้นเลือดฝอยโยงใยเป็นร่างแหและเปล่งประกายวิบวับน่ากลัว ชินซากุรีบกวาดตามองไปทั่วบริเวณทางเดิน

“มีอะไร...แกมาคนเดียวหรอ”

วิธีพูดของเขาแตกต่างจากที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง ถึงชินซากุมีความอยากเป็นเบตบอย แต่ปกติแล้วเขาพูดจากับฉันอย่างสุภาพมาก

หรือว่าเป็นเพราะฤทธิ์สุรา

“ใช่ พอดิฉันผ่านมาแล้วนี่ เห็นหมู่นี้คุณไม่ค่อยมาที่ร้าน เลยสงสัยว่าป่วยหรือเปล่า...”

“หรอ งั้นเข้ามาก่อนสิ”

ชินซากุมองสอดส่องบริเวณทางเดินอีกครั้ง ก่อนปิดประตูตามหลัง และล็อกประตูดังคลิก

อา ผู้ชายคนนี้ยังมีใจให้ฉัน...

แต่กระนั้นสายตาน่ารังเกียจที่มองฉันไปทั่วทั้งตัวราวกับโลมเลีย และริมฝีปากบิดเบี้ยวเหมือนหุ่นเครื่องอยู่นั้นหมายถึงอะไรกัน

“ขอโทษนะคะ คุณคงกำลังจะไปนอน”

พอฉันเบือนหน้าจากชินซากุผู้อยู่ในชุดนอนและมีเสื้อคลุมห่มทับราวกับหมีแสงจ้า ชินซากุเบะปากอย่างแฝงเลศนัยอีกครั้ง

“ฉันขอกลับก่อนดีกว่า แค่นี้ได้เห็นว่าคุณสบายดีก็ดีใจแล้ว”

“มีอะไร พอเถอะ”

“ค่ะ”

“ฉันรู้เรื่องของแกหมดแล้ว แกนะเหรอแม่นักบุญ ทีๆ เสียท่า โดนแกต้มเสียเปื่อยทั้งฉันและเรียวกิจ”

“คุณพูดเรื่องอะไรอยู่คะ”

“มิสะ ถอดหน้ากากของแกออกเสียที ค่ะนี่แกได้ยินว่าจู่ๆ เรียวกิจก็แต่งงาน เลยกังวลใจลองมาเลียบเคียงถามเรื่องเขาจากฉันไหม เรียวกิจน่าจะมีความสุขดี เขาถอดใจจากแกได้ง่ายกว่าที่คิด แต่ตัวฉันเนี่ย แกจะรับผิดชอบยังไง ฉันอุตส่าห์คลั่งไคล้แกเพราะคิดว่าเป็นหญิงพรหมจารีที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง แกจะรับผิดชอบยังไง”

“แสดงว่าต้องมีใครสักคนใส่ร้ายฉันนะคะ”

“ใส่ร้ายเหรอ ที มิสะ แกคิดจะตีหน้าซื่อไปถึงไหน”

“ขอโทษนะคะ คุณชินซากุ ช่วยหลบหน่อย ฉันจะกลับแล้ว”

“นางสารเลว!”

จู่ๆ ชินซากุก็คว้ามือฉันดึงเข้าไปหา มันเกิดขึ้นปุบปับจนฉันตั้งตัวไม่ทัน ชวนเชลงในอ้อมกอดของเขาโดยไม่รู้ตัว

“ปล่อย...ปล่อยนะ...ถ้าไม่ปล่อยฉันจะร้องแล้วนะ!”

“อยากจะร้องก็เชิญร้องไป แกชอบถูกผู้ชายทำแบบนี้ไม่ใช่เหรอ ขอบอกไว้ก่อนว่า ที่ทำแบบนี้ไม่ได้เพราะหลงแกนะ ฉันจะแก้แค้น ฉันจะบู้บี้ยำร่างกายของแกเป็นการแก้แค้น เอาละ มากับฉันเดี๋ยวนี้!”

อา น่าเจ็บใจเหลือเกิน เพราะเป็นอย่างที่ชินซากุพูดจริงๆ ขณะที่หัวใจของฉันกำลังคลุ้มคลั่งด้วยความโกรธ แต่ร่างกายของฉันทกลับต้านทานสิ่งที่ชินซากุทำไม่ได้

ฉันโดนลากเข้าไปในห้องนอนทั้งอย่างนั้น เครื่องแต่งกายทุกชิ้นถูกทิ้งออกจากร่างด้วยน้ำมือของชินซากุผู้เสียสติไปแล้ว ก่อนจะถูกกดร่างลงบนเตียง

4

เรื่องที่ฉันเล่าอยู่นี้ จู่ๆ ก็กลายเป็นเหตุนองเลือดหลังจากนั้นไม่นานนัก

หลังจากใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงแห่งความเกลียดชังและทฤษฎีในห้องนอนของชินซากุ ฉันพยายามพรางเหนื่อยล้าออกมาจากที่นั่น จังหวะที่เดินมาถึงหน้าห้องผู้จัดการ ฉันได้ยินเสียงของหนักหล่นโครมจากโหนดักแห่ง วินาทีถัดมาผู้จัดการก็ร้องตะโกนโหวกเหวกขณะพุ่งออกมาจากห้อง

“อ๊ะ แะแล้ว!” พอผู้จัดการอาคารเห็นหน้าฉัน เขาก็พลันทำตาเหลือก “มีคนตกลงมาจากข้างบน!”

“เอ๊ะ!”

ฉันยืนตัวแข็งทื่อทำอะไรไม่ถูก ผู้จัดการลูกลีลุกลนทำเหมือนจะทิ้งฉันไว้ตรงนั้น แต่คงเพราะเขาเองก็ไม่สบายใจจึงย้อนกลับมา

“ขอโทษนะครับ คุณหนู ช่วยมากับผมหน่อยได้มั๊ย”

“แต่ว่า...”

พอเห็นฉันลังเล ผู้จัดการพูดต่อว่า “ผมขอร้องละ ช่วยมากับผมหน่อย พอดีกรยาผมไม่อยู่”

ฉันเลยต้องตามผู้จัดการไปอย่างไม่มีทางเลือก พอออกจากโถงทางเข้าตึกสู่ด้านนอกเราก็สวนทางกับผู้ชายท่าทางแปลกๆ คนหนึ่งที่เดินเข้าประตูมา

“อ้าว คุณมียาซากิ เกิดอะไรขึ้น ดูลูกลีลุกลนจังเลย”

“โอ๊ะ คุณคินคะอิจิ ข่างมาได้เวลาพอดี...มีคนตกลงมาจากข้างบนครับ ช่วยไปดูกับผมหน่อย”

“มีคนตกจากข้างบนเหรอ”

ชายผู้ถูกเรียกว่า คุณคินคะอิจิ เป็นคนร่างเล็กสวมเสื้อคลุมชุดกิโมโน กับกางเกงฮากามะที่สมัยนี้ไม่ค่อยพบเห็นแล้ว ที่แปลกไปกว่านั้นคือผมยุ่งเหยิง ดูจริงจังระจอก

ชายคนดังกล่าวส่งยิ้มน้อยๆ เป็นกันเองให้ฉัน ก่อนตามผู้จัดการ เดินอ้อมหัวมูตึกไปอย่างรีบเร่ง ฉันพลอยถูกดึงให้ตามไปด้วย ที่ด้านในสุดของตรอกห่างจากมูตึกไม่กี่เมตร มีของสีขาวบางอย่างกลิ้งอยู่เหมือนตกลงมากระแทกพื้น

ผู้จัดการเดินเข้าไปใกล้ก่อนชะโงกหน้าดูวัตถุสีขาวนั้น “อ๊ะ คุณชินซากุ ที่อยู่ห้องชั้นห้านี้!”

ทันทีที่ได้ยินผู้จัดการพูด ฉันพลันหวาดผวารวกับเลือดในตัวทั้งหมด จะพุ่งออกจากร่าง

“ชั้นห้า...”

ทุกคนเหินมองหน้าต่างชั้นห้าโดยอัตโนมัติ ในจังหวะนั้นเงาร่างหนึ่ง ที่แอบมองลงมาจากบริเวณดงกล้วยก็ลอบเข้าข้างในและคงจะปิดสวิตซ์ไฟทันที เพราะแสงจากหน้าต่างดับวูบลง

“คุณหนู คุณหนู คุณอยู่ในห้องนั้นจนถึงครู่ก่อนไหม้ย” ผู้จัดการถามฉัน

“อ้อ เอ่อ ใช่ค่ะ ประมาณหนึ่งชั่วโมง...”

“มีใครอยู่ในห้องนั้นนอกจากคุณชินซากุกับคุณมั้ย”

“ไม่มีค่ะ ตอนฉันเดินออกมาไม่มีใครเลย มีแต่คุณชินซากุ...”

ฉันเหลือบมองร่างของอิโต ชินซากุ ที่ลี้มกลิ้งอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย เขาแต่งตัวในสภาพเดียวกับตอนที่ฉันผละจากมา ชุดนอนสีขาวถูกย้อมด้วยจุดสีแดงดำจนเปียกชุ่ม ความพริ้วพริ้วราวกับเลือดในตัวจะปะทุออกจากหัวร่างพุ่งปราดผ่านแผ่นหลังอีกครั้ง

“คุณเมียซากุ” ชายหัวกระเซิงผู้ถูกเรียกว่าคุณคินคะอิจิถามเสียงเข้ม

“คนที่เพิ่งผลุบเข้าไปในหน้าต่างห้องชั้นห้าเมื่อก็...ผู้ชายหรือผู้หญิงครับ”

“อืม ผมก็ไม่แน่ใจ...มันแอบเดียวจริง ๆ...”

“คุณผู้หญิงล่ะ...”

“ฉันบอกไม่ได้เหมือนกันค่ะ...”

“แต่ก็ประหลาดจัง ถ้าคนคนนี้ตกลงมาจากห้องตรงนั้น ปกติคนในห้องเดียวกันน่าจะส่งเสียงร้อง...”

ชายชื่อคินดะอิจิทิ้งตัวลงนั่งยอง ๆ กับพื้นตรอกโดยระวังไม่ให้เลือดเปื้อนชายกางเกงฮากามะ ก่อนสำรวจร่างในชุดนอนของชินซากุ

“คุณมียาซากิ ยังไงก็ช่วยแจ้งตำรวจที ไหน ๆ แล้วก็รีบมาเรียกหมอมาด้วยนะ...”

“คุณคินดะอิจิ ถ้าฉันคุณคนนี้ถูกฆ่าเหรอครับ...”

“คุณมียาซากิได้ยินเสียงอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ผมลงบัญชีอยู่ในห้องทำงาน แล้วจู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังพลั๊ก เลยมองออกมาจากหน้าต่างตรงนั้นแล้วก็เห็นศพนี้...ไม่สิ ตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าเป็นศพ...แต่เห็นเหมือนมีคนล้มลงถึงได้พุ่งออกมาจากห้อง แล้วก็เจอคุณหนูคนนี้นี่พอดี”

“ถ้าฉันคุณก็ไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องใช่ไหม”

“ไม่ได้ยินครับ”

“ไม่ว่าจะกระโดดลงมาเองหรือถูกใครบางคนผลักตกลงมา เวลาแบบนั้นมนุษย์น่าจะต้องส่งเสียงร้อง นอกจากนี้ผมยังสงสัยเรื่องรอยแผลบนศีรษะ ยังไงก็ช่วยโทรแจ้งตำรวจด่วนเลยนะครับ”

“นั่นแปลว่า ถูกฆ่าแล้วโยนลงมานั่นเหรอ...”

“เอ่อ นั่นต้องรอตรวจสอบอย่างละเอียดกว่านี้...ว่าแต่คุณผู้หญิง คุณเป็นเพื่อนกับผู้ชายคนนี้หรือ”

“ใช่ค่ะ”

“คุณอยู่กับเขาจนถึงครู่ก่อนไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นช่วยกลับไปห้องนั้นกับผมอีกครั้งได้มั้ย อย่างไรเสีย

ตอนพวกตำรวจมาคุณก็จะคงถูกซักถามเพื่อเป็นข้อมูลอยู่ดี”

“เอ่อ” ฉันลืงเลี้ยวขณะ แต่ตอนนั้นหน้าต่างหลายบานเปิดออกและมีคนมองมาทางพวกเรา ส่วนในตรอกก็เต็มไปด้วยฝูงชน ฉันไม่ชอบถูกรุมจ้องมองจึงค้อมศีรษะน้อยๆ ก่อนตอบกลับไปว่า “รับทราบค่ะ”

พอเดินขึ้นไปถึงชั้นห้ากับชายที่ถูกเรียกว่าคุณคินดะอิจิ ฉันก็พบว่ามีคนห้าหกคนยืนมองอยู่หน้าห้องของชินซากุ

“เอ่อ ขอถามหน่อยครับ พวกคุณพอจะเห็นไหม้ยว่า เพิ่งมีคนกระโจนออกมาจากห้องนี้เมื่อกี่นี้”

“ค่ะ จะว่าไปก็อย่างที่คิดว่า เหมือนมีใครบางคนลึกลับลึกลนพุ่งออกไป แต่ฉันได้ยินแค่เสียงผีเท้า ไม่ทันเห็นตัว...”

คนที่คล้ายจะเป็นผู้อาศัยอยู่ในห้องติดกันตอบ คนอื่นๆ ก็พูดทำนองเดียวกัน แต่ไม่มีใครเห็นหน้าต่างาคนที่พุ่งออกไปเลย ชายชื่อคินดะอิจิเปิดประตูอย่างระมัดระวังไม่ให้ลายนิ้วมือติดลูกบิดและไม่ให้ลายนิ้วมือบนลูกบิดหายไป ก่อนพาฉันเดินเข้าไปแล้วเปิดไฟ

“คุณผู้หญิงครับ มีอะไรต่างไปจากเมื่อครู่ก่อนตอนคุณออกไปจากที่นี่มั๊ย...”

ฉันกวาดตามองรอบห้องอย่างรวดเร็วทั้งที่ยังห่อไหล่ นอกจากโถงทางเข้า อพาร์ตเมนต์แห่งนี้แบ่งเป็นสองห้อง คือมีห้องนอนอยู่ด้านในถัดจากห้องนั่งเล่น

“เมื่อกันั้นหน้าต่างบานนั้นปิดอยู่ค่ะ แล้วก็...” ฉันพูดยังไม่ทันจบดี แต่จู่ๆ ก็ต้องตกใจทำตาโตเมื่อได้เห็นท่อนไม้มะเกลือแห้งสั้นสีดำตกอยู่บนพื้น “ดูเหมือนเมื่อครู่ก่อนไม่มีอะไรแบบนั้นนะค่ะ...”

ชายชื่อคินดะอิจิหยิบชายกางเกงฮากามาะขึ้นก่อนลงนั่งยองๆ เฟ่งพินิจท่อนไม้มะเกลือ “อ้อ สงสัยคนร้ายจะพาผู้ตายด้วยไม้นี้ มีเลือดกับเส้นผมติดอยู่ด้วย แต่มันคืออะไรกันนะ”

คินดะอิจิก็มองดูอีกครั้ง “สิ่งนี้น่าจะเป็นมือจับของบางอย่าง อาจเป็นร่มก็ได้”

ฉันพยายามอดทนไม่ร้องตะโกนออกมาตั้งแต่ครู่ก่อน

ฉันบอกไปว่า แยกไม่ได้ว่าคนที่มองออกมานอกหน้าต่างคือผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ขอสารภาพว่าที่จริงฉันรู้ว่าเป็นใคร เพราะฉันเห็นเค้าร่างของเส้นผมหยิกหย่องเกินกว่าคนทั่วไปอย่างชัดเจน

คิโอบะ

คินดะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือลึกลับซับซ้อนเพียงใด
ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

มิสะ หญิงสาวแสนสวย ที่หนุ่ม ๆ ต่างหมายปอง
เธอถูกขนาบนามจากชายหนุ่มว่า **นักบุญ** มาแต่ไหนแต่ไร
เธอพบกับ **มินโซ ประติมากรชื่อดัง** ที่ชอบงานปั้นเป็นชีวิตจิตใจ
มินโซขอให้มิสะมาเป็นนางแบบให้เขาเพื่อทำงานศิลปะที่แสนสวยงามชิ้นหนึ่ง

แต่แล้ววันหนึ่งก็เกิดเรื่องราวคาดไม่ถึงขึ้น

รูปปั้นของมิสะที่มินโซสร้างขึ้น กลายเป็นปริศนาให้คินดะอิจิต้องมาร่วมไขคดี
และเรื่องราวอื่น ๆ อีกหกเรื่องสั้น **เรือนแมว, ปลิงตัวเมีย, ผู้หญิงในนาฬิกาแดด,**
จดหมายสารภาพผิดของคนวิปริต, มนุษย์ค้างคาว และ **บ้านพักเรือนกุหลาบ**
ที่ยังคงความเข้มข้นในทุกเรื่อง ตามสไตล์การเขียนของ โยโกมิโซะ เซชิ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5554-3

Cover Design: Nawapat A.

กดจองอ่าน

